

eneste sande og bestandige. Og han sagde ganske højt til sig selv: »Der er sgu vist alligevel noget om det.«

Pludselig opdagede han noget, der rørte sig inde under Stikkelsbærbusken i Havens ene Hjørne. Det viste sig at være Trine, der laa dør og knælede paa den bare Jord, omgiven af en Samling tomme Urtepotter.

»Hvad Pokker er det, De bestiller dør?« udbrød han.

Hun rettede sig lidt i Vejret og strøg med den ene Arm en Haartjavs bort fra Panden for at skjule den Forvirring, der bestandig greb hende, naar han tiltalte hende.

»Jeg kommer ny Jord i Urtepotterne,« svarede hun sagte.

»Naa! Ja det er jo ogsaa Foraarsarbejde. Hvad er det saa for Blomster, De har?«

»Der er to Roser og en Myrte og en Nerium.«

»Roser og Myrter, det lyder jo helt poetisk,« sagde han og betragtede hende med en Interesse, som han i første Øjeblik ikke selv rigtig forstod. Som hun laa dør paa Knæ mellem Foraarets spirende Grønne, rødkindet af sit Arbejde og med den sorte Muld paa Fingrene, dannede hun en saa sælsom Modsætning til den Kvinde, han nys i Lede havde forladt, at han uvilkaarlig grebes af Synet. Skønt han godt saa', at hun stadig ikke var nogen Skønhed, følte han det i